

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 99

Πολιτεία

Η “ΕΚΔΙΚΗΣΗ” ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ο Άγιος Ιωάννης ο Έλεήμων είχε έναν ανεψιό, τον Γεώργιο, πού κάποτε ήλθε σέ σύγκρουσι μ' έναν μικροέμπορο, πού είχε νοικιάσει από την Έκκλησία κάποιο εργαστήριο. Αύτός, λοιπόν, έβρισε τον Γεώργιο πολύ άσχημα.

Ο νέος κατέφυγε τότε κλαίγοντας στον Πατριάρχη, αλλά δυσκολευόταν νά πει, τί ακριβώς είχε συμβεί, γιατί τά λόγια του διακόπτονταν από λυγμούς. Τότε μερικοί, πού έτυχε νά είναι παρόντες στό περιστατικό και είχαν ακούσει τίς ύβρεις, διηγήθηκαν στον Πατριάρχη τήν υπόθεση. Του είπαν μάλιστα, γιά νά τόν παρακινήσουν σέ εκδίκηση:

- Άγιε Δέσποτα, πολύ πρόσβαλε τήν Άγιωσύνη σου αύτός, βρίζοντας τόσο αδιάντροπα τόν ανεψιό σου αύτός, ένας ποταπός άνθρωπος.

Ως έμπειρος γιατρός ο Άγιος, θέλοντας νά γιατρέψη τήν πληγή και τόν θυμό τής καρδιάς του νέου μέ γλυκό φάρμακο, άπάντησε:

- Λοιπόν, τόλμησε κάποιος νά σέ βρίση; Πίστεψέ με, έχω νά του κάνω τέτοια εκδίκηση, πού θά έκπλαγή όλόκληρη ή Άλεξάνδρεια.

Έτσι είπε και, σέ λίγο, άφου είδε ότι ο νέος έλευθερώθηκε από τήν πολλή λύπη, τόν κάλεσε ιδιαίτε-
ρως και του είπε:

- Παιδί μου, άν είσαι ανεψιός μου άληθινός, ετοίμασε τόν εαυτό σου νά υπομένης βρισιές και μαστιγες από κάθε άνθρωπο. Γιατί ή άληθινή συγγένεια δέν είναι από αίμα και σάρκα, αλλά από τήν άρετή και τήν ευγένεια τής ψυχής.

Άφου τά είπε αυτά, κάλεσε τόν υπεύθυνο γιά τούς μικροεμπόρους και του είπε:

- Μήν εισπράξεις ποτέ από αύτόν τόν έμπορο κανένα ένοίκιο, αλλά νά του τά χαρίζεις πάντα.

Όταν τό άκουσαν αύτό οι άνθρωποι πού ήταν εκεί, θαύμασαν τήν άνεξικακία και τήν καλωσύνη του Άγίου και κατάλαβαν, ότι αύτή ήταν ή εκδίκηση, πού είχε πει ότι θά κάνη και θά τή διηγήται όλόκληρη ή Άλεξάνδρεια. ✠

Γερόντων

✠ Νά ταπεινωόμαστε συνεχώς: Ίδού τό έργο μας! Ο Κύριος είπε: “Ο ταπεινών εαυτόν ύψωθήσεται” (Λουκ. 14,11). Άλλά μόνον ο Θεός μπορεί νά ύψωνη.

✠ Η λύση ενός προβλήματος ή μις διαμάχης δέν έξαρτάται από τίς

τυπικές διαδικασίες, ούτε από τόν τρόπο συμπεριφοράς, αλλά από τήν άπόφασι νά υπομείνουμε τό πάλν. Ο καθένας μας όφείλει νά έχη γιά τούς άλλους τήν άγάπη τής μητέρας.

Πατήρ Σωφρόνιος

✠ Μή ξεχνάτε ποτέ τουτό: “Ο,τι έχετε στην καρδιά, δέν υποχρεώνεσθε νά τό έχετε και στα χείλη. Μά, ο,τι έχετε στα χείλη, είναι άπαραίτητο νά τό έχετε και στην καρδιά.

✠ Καθάρισε μέ βαθειά αυτοκαλλιέργεια τήν ψυχή σου από τά πάθη και τότε, ο,τι προσφέρεις στον πλησίον σου, θά τό προσφέρης, όχι από τό άδειασμά σου, αλλά από τό ξεχειλίσμά σου.

Γέρων Ίωήλ

✠ Όταν ο άνθρωπος νικήση τόν εαυτό του, είναι ο μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας και τροπαιοφόρος και νικηφόρος ένώπιον του Θεού.

✠ Η δικαιολογία δέν είναι γραμμένη στή Γραφή. Οι Άγιοι όχι μόνο δέν δικαιολογούνται, αλλά υποφέρουν έκουσίως γιά τούς άλλους.

Γέρων Έφραίμ Κατουνακιώτης

✠ Η άμέλεια μās έπιβουλεύεται. Ζημιώνει τούς πάντες. Έμποδίζει εκείνους, πού θέλουν νά ξεκινήσουν τόν πνευματικό άγώνα. Σταματά όσους προχώρησαν. Εκείνους πού άγνοούν, δέν τούς άφήνει νά μάθουν κι εκείνους πού πλανήθηκαν, τούς έμποδίζει νά έπιστρέψουν.

✠ Ο άνθρωπος πού έχει σκληρό χαρακτήρα, πρέπει νά δείχνη ύπομονή στους πειρασμούς, γιά νά γίνη ή κάθαρη. Όταν δέν έχει ύπομονή, είναι λύχνος χωρίς λάδι, πού σύντομα σβήνει και χάνεται.

Γέρων Ίωσήφ

Νά έχετε εύλαβιαν εις όλους τούς Άγιους τής Έκκλησίας μας, ναι, μά περισσότερον νά έχετε χίλιες φορές εις τήν Δέσποινά μας τήν Θεοτόκον Μαρίαν, διατί όλοι οι Άγιοι είναι δούλοι του Χριστου, αλλά ή Δέσποινά μας ή Θεοτόκος είναι κυρά και βασίλισσα του ουρανου και τής γής και πάσης νοητής και αισθητής κτίσεως, νά παρα-

Τόν κάλεσε ό καπετάνιος και καθώς ήλθεν, δέν ήμπορουσε ό μάγειρας νά ιδή τόν άσκητήν εις τό πρόσωπον και έγύρισε εις τό άλλο μέρος.

- Εις τό όνομα του Κυριου ήμων Ιησου Χριστου του έσταυρωμένου και Θεου σε προστάζω νά μέ ειπής ποιός είσαι και ποιός σε έστειλε και τί έκαμες εδώ όπου κάθεις, του ειπε ό άσκητής.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΛΑΒΕΙΑ

καλή διά τās άμαρτίας μας. Έπήρε τήν Θεοτόκον και τήν έκαμε βασίλισσαν και έτίμησε τό γένος μας. Διά τουτο πρέπει και ήμεις, αδελφοί μου, νά τιμώνεν τήν Δέσποινά μας τήν Θεοτόκον μέ νηστείες, προσευχές, έλεημοσύνες και μέ καλά έργα.

Ένας άνθρωπος, τό όνομά του Ιωάννης, εκινήθη και έγινε κλέπτης, έγινε και καπετάνιος εις εκατό παλληκάρια, μά είχε εύλαβιαν μεγάλην εις τήν Δέσποιναν τήν Θεοτόκον και κάθε αύγή και κάθε βράδυ έλεγε τούς Χαιρετισμούς τής Παναγίας, τό "Άγγελος πρωτοστάτης". Θέλοντας ό πανάγαθος Θεός νά σώση τόν καπετάνιο διά τήν εύλάβιαν όπου είχε εις τήν Θεοτόκον, έστειλεν έναν άγιον άσκητήν και επέρασεν από ένα βουνό. Έκάθονταν τά παλληκάρια του και καθώς τόν ειδαν τόν άσκητήν τόν επιασαν. Τούς λέγει ό άσκητής:

ΕΙΣ ΤΗΝ

- Εγώ είμαι ψεύτης και πάντοτε τό ψεύδος λαλώ, απεκρίθη ό μάγειρας. Μά τώρα, επειδή μέ έδεσες μέ τό όνομα του Χριστου, δέν ήμπορώ άλλεως νά κάμω, παρά νά ειπώ τήν αλήθειαν. Έγώ είμαι λοιπόν ό Διάβολος και μέ έστειλεν ό Σατανās, ό πατέρας μου, και ήλθα εδώ νά δουλεύω, νά στρώνω, νά του ξεστρώνω, νά του μαγειρεύω έτουνου του καπετανιου και νά τόν φυλάγω νά τόν εύρω καμμίαν φοράν όπου νά μή διαβάση τούς χαιρετισμούς τής Παναγίας, νά τόν βάλω σύσσωμον εις τήν Κόλασιν. Και έχω τώρα δεκατεσσάρους χρόνους όπου τόν φυλάγω και δέν ήυρηκά ποτέ καμμίαν ήμέραν όπου νά μή διαβάση τό "Άγγελος πρωτοστάτης".

Λέγει τότε ό άσκητής:

- Σε προστάζω εις τό όνομα τής Άγίας Τριάδος νά γίνης άφαντος απ' εδώ και πλέον τούς χριστιανούς

ΚΥΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

- Σās παρακαλώ νά μέ πāτε εις τόν καπετάνιον σας και εκεί έχω νά σας ειπώ έναν λόγον διά τό καλόν σας. Τόν επήγανε τόν άσκητήν και λέγει του καπετανιου:

- Κράξε μου όλα τά παλληκάρια νά έλθουν εδώ νά σας ειπώ έναν λόγον.

Τους εκάλεσεν ό καπετάνιος και ήλθαν. Λέγει ό άσκητής:

- Δέν έχεις άλλον;

- Έχω ακόμα έναν μάγειρα, μά εκείνος είναι κάτι άχρείος, άπαντā ό καπετάνιος.

- Κάλεσέ τον νά έλθη εδώ, επέμενε ό άσκητής.

νά μή τούς πειράξης.

Ευθύς ό Διάβολος έγινε άφαντος ώσάν καπνός. Τότε έδίδαξεν ό άσκητής τούς κλέπτας και άλλοι έγιναν καλόγεροι, άλλοι υπανδρεύθηκαν και έκαμαν καλά και έσώθηκαν.

Διά τουτο, παιδιά μου, σας συμβουλεύω νά μάθετε όλοι σας τό "Άγγελος πρωτοστάτης", άνδρες και γυναίκες, παιδιά και κορίτσια νά τό λέγετε εις τήν προσευχήν σας.

**ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ
Ο ΑΙΤΩΛΟΣ**

Γενναῖος υἱός Γενναιοτάτη μήτηρ

Βάρβαροι ἔκαναν ἐπιδρομή σ' ἓνα Μοναστήρι στήν περιοχή τοῦ ὄρους Σινᾶ καί κατέσφαξαν τούς Μοναχοῦς. Ἐναν ὄμως, ὀνόματι Ἀδάμ, ἐπειδὴ ἦταν πολύ νέος δέν τόν ἐπείραξαν καί θέλησαν νά τόν πάρουν μαζί τους. Ἐκεῖνος, βλέποντας ὅτι δέν ἀξιώθηκε νά τελειωθῆ μέ τούς ἄλλους Ὅσιους καί μή θέλοντας ν' ἀκολουθήσῃ τούς βαρβάρους, ὡς γενναῖος στρατιώτης μέ φρόνημα ἀνδρείο, πῆρε τό σπαθί ἑνός βαρβάρου καί κτύπησε ἓναν ἄλλον, διά νά θυμώσουν καί νά τόν θανατώσουν. Καί ἔτσι πράγματι ἐγένε. Οἱ βάρβαροι ἀνήμεροι τόν κατέκοψαν σέ πολλά κομμάτια.

Ἐπὶ τῆς μητέρας τοῦ ἔμαθε πῶς τό παιδί της πέθανε ἀντιστεκόμενο εἰς τούς βαρβάρους μέ μεγαλοψυχία καί ἀνδρεία, ἔδειξε καί αὐτή μέ τό ἔργο της πῶς ἦταν γνήσια καί ἀληθινή μητέρα του, διότι ἄλλαξε τήν φορεσιά της καί ἄλλα λαμπρά καί ὠραῖα φορέματα ἐφόρεσε καί χαρούμενη φαινόταν. Σηκώνοντας δέ τά χέρια της εἰς τόν οὐρανόν εὐχαριστοῦσε τόν Θεόν καί Σωτήρα:

Ἐἰς ἐσένα, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἐπαράδωκα τό παιδί μου καί ἠξεύρω πῶς καί τώρα καί εἰς τόν αἰῶνα καλά ἐφυλάχθηκεν. Εἰς τό θάρρος σου ἔδωσα τό παιδάκι μου, καί ἐφυλάχθηκε μου σῶον ἐπ' ἀληθείας καί ἄβλαβον. Διότι ποσῶς εἰς τόν νοῦν μου δέν βάλλω, τό πῶς μου ἀπέθανεν, ἀλλά πῶς τήν ψυχὴν διεφύλαξεν ἀναμάρτητον, καί τό πνεῦμα καθαρὸν εἰς τὰς σὰς ἀχράντους χεῖρας παρέδωκεν.

Ἐγὼ μετρῶ τὰς σφαγὰς διά μεγάλας δωρεάς, ἐγὼ λογίζομαι τὰς πληγὰς διά στέφανα πολυτελῆ.

Μακαρία ἡ ὥρα, ᾧ τέκνον μου, νά ἤθελε χωρῆσθαι τό κορμί σου καί ἄλλαις πληγαῖς, διά νά ἀπολαύσῃς καί περισσοτέρους μισθούς. Μέ τοῦτο μέ ἐπλέρωσες καί ἐμένα, ὅπου εἰς τήν κοιλίαν μου σέ ἐβάστασα. Μέ τοῦτο μέ ἐπλέρωσες τούς πόνους ὅπου σέ ἐγέννησα. Μέ τοῦτο μου ἔκαμες ἀνταμοιβὴν εἰς τό γάλα ὅπου σέ ἐβύζισα. Τί δεῖ λοιπόν; Νά μοιράσωμεν καί τά ἄθλα ὁμοῦ, διότι ὁ κόπος κοινός εἶναι καί τῶν δύο μας.

Ἐσὺ ἀγωνίσθηκες τόν καλόν ἀγῶνα, καί ἐγὼ ἀπολαμβάνω τήν χαράν τοῦ ἀγῶνος σου, ἐσὺ ἠθλησας, καί ἐγὼ εὐφραίνομαι εἰς τήν ἄθλησιν, ἐσὺ ἀντιστάτης πρὸς τόν θυμὸν τόν βαρβαρικόν, καί ἐγὼ ἀντιπαλαίω πρὸς τόν πόνον τόν φυσικόν, ἐσὺ τόν θάνατον κατεφρόνησας, καί ἐγὼ τὰ σπλάγχνα ἐκατεπόνεσα· ἐσὺ ὑπόφερες ἀνδρείως τόν πόνον τῆς σφαγῆς, καί ἐγὼ σπαρασσόμενά μου τὰ σπλάγχνα κρατῶ μέ ὑπομονήν. ἴσα καί ὅμοια εἶναι τὰ ἐδικὰ σου μέ τὰ ἐδικὰ μου, καί ὄχι ὀλιγώτερα. Ἐσὺ νικᾷς μέ τήν πικρίαν τοῦ πόνου, καί ἐγὼ νικῶ μέ τό μακρὸν τοῦ χρόνου, διότι ἂν καλά καί ὁ ἐδικός σου πόνος νά ἦτο πολὺς καί πικρότερος, ἀλλά μίαν καί μόνην ὥραν βέβαια ἦτο ὁ σός θάνατος. Ἐγὼ δέ μακροτέραν ἔχω τήν ὀδύνην, ἀλλ' ὄμως πράως ὑποφέρω εὐχαριστοῦσα, διότι εἶμαι πληροφορημένη νά ζῆς εἰς τόν Θεόν τήν ἀθάνατον ζωὴν. Πιστεύω δέ, πῶς εἰς ὀλίγον καιρὸν νά μέ ἔχῃς καί ἐμένα ἐκεῖ νά μέ γηροκομήσῃς, ὅποταν τοῦτο τό ὀστράκινον σκεῦος τοῦ σώματός μου θέλει ραγίσῃ μέ ὅποιον δήποτε τρόπον, καί νά ἔλθω πρὸς τόν αἰῶνα ἐκεῖνον. Καλότυχῃ ἐγὼ μήτηρ, διότι τοιοῦτον Μάρτυρα εἰς τόν Θεόν ἐπαράδωσα. Καλότυχῃ πάλιν ἐγὼ, διότι θαρρετὰ τοῦ λοιποῦ καυχῶμαι, πῶς ἐφθασες καί εὐρίσκεσαι εἰς τήν συντροφίαν τοῦ Χριστοῦ, καί τρυφᾷς τήν ἀτελεύτητον τροφήν".

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ῬΦΕΛΙΜΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος, ὁ περίφημος διδάσκαλος τοῦ ἀσκητισμοῦ, ἀποφάσισε κάποτε ν' ἀφήσῃ γιὰ λίγο τήν πολυπόθητη ἡσυχία του στήν ἔρημο, ὅπου ἀσκήτευε, καί νά κατέβῃ στήν πόλι. Εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νά προσκυνήσῃ τὰ ἅγια λείψανα, πού βρισκόνταν στήν Ἐδεσσα (τῆς Συρίας), ἀλλά καί νά συναντηθῆ μέ ἐκκλησιαστικούς ἄνδρες, γιὰ νά συζητήσῃ μαζί τους δογματικές ἀλήθειες. Ζοῦσε σέ μιά ἐποχή, πού ἡ ὀρθή πίστι χτυπιόταν ἀπ' ὄλες τίς μεριές ἀπό φοβερές αἰρέσεις.

- Κύριε, προσευχήθηκε προτοῦ ξεκινήσει, σέ παρακαλῶ θερμὰ στείλε μου μπροστά μου, καθὼς θά περνῶ τήν πύλη τῆς πόλεως, ἓναν ἄνθρωπο πού νά μπορεῖ νά μέ διδάξῃ.

Μά τῆ στιγμῇ πού ἔμπαινε στήν πολυάνθρωπη Ἐδεσσα, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού βρέθηκε στό δρόμο του, ἦταν μιά ὠραιότατη κοινὴ γυναίκα, πού στάθηκε καί τόν κύτταζε ἀδιάντροπα. Ὁ Ὅσιος παραπονέθηκε στὸν Κύριο, πού παραχώρησε νά βρῆ τό ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι εἶχε ζητήσῃ. Ὑστερα γύρισε αὐστηρὸ τό βλέμμα του στὴ γυναίκα καί τῆς εἶπε ἀποτομα, γιὰ νά τῆς προκαλέσῃ κάποια συστολή:

- Ἀπορῶ πῶς δέν κοκκινίζεις ἀπὸ ντροπῇ πού τολμᾷς νά μέ κυττάζῃς μέ τόση ἐπιμονή.

- Ἐγὼ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη μ' ἑτοιμότητα, κάνω αὐτό πού μου ταιριάζει. Ἀπὸ τήν πλευρά σου πλάστηκα, ἐσένα πρέπει νά κυττάζω. Τοῦ λόγου σου ὄμως, πού πλάστηκες ἀπὸ τό χῶμα, καλά θά κάνῃς νά ἔχῃς διαρκῶς τό βλέμμα σου ριγμένο σ' αὐτό.

Παίρνοντας τόσο σωστὴ ἀπάντησι ὁ Ὅσιος, εὐχαρίστησε μ' εὐγνωμοσύνη τόν Θεό. Πιὸ ὠφέλιμη διδασκαλία ἀπ' αὐτὴ δέν τοῦ χρειαζόταν πλέον.

Αθωνικά

Ένας άκάματος κηπουρός στο Περιβόλι τῆς Παναγίας

Ο Γερο-Κοσμάς γεννήθηκε στο Άγγελοχώρι τῆς Θράκης τό 1897. Τό κοσμικό του ὄνομα ἦταν Κλεάνθης. Ἀσκήτευε στό κτῆμα του κάνοντας παρόμοια ἐργασία (ἦταν κηπουρός). Ἐργαζόταν τήν ἀγάπη γιά τούς ἄλλους καί μάζευε συνέχεια ἀγάπη ἀπό τόν Χριστό. Οἱ ἐλεημοσύνες πού ἔκανε ἦταν πολλές καί συνήθως βοηθοῦσε ἐκείνους πού εἶχαν τήν τάσι νά κλέβουν, ὅταν εἶχαν ἀνάγκη, γιά νά τούς προφυλάξῃ ἀπό τό ἀμάρτημα τῆς κλοπῆς καί ἀπό ἄλλα χειρότερα...

Γύρω στό 1914 ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο καί ἄφησε τόν ἀδελφό του καί τόν κῆπο του καί πῆγε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας ν' ἀγωνιστῆ μαζί μέ πνευματικούς ἀδελφούς. Ἐκάρη Μοναχός τό 1915 καί παρέμεινε στήν Ἱερά Μονή Σταυρονικήτα μέχρι τό 1924 καί, μέ τήν ἀλλαγῆ τοῦ Ἡμερολογίου, ἔφυγε τόν ἐπόμενο χρόνο καί κοινοβίασε στήν Ἱερά Μονή τοῦ Παντοκράτορος.

Ἐκεῖ παρεκάλεσε τούς πατέρες νά μένη ἔξω ἀπό τήν Μονή, στήν Ἀμπελικιά, πού ἦταν κοντά στήν μετάνοιά του. Ὅλη τήν ἡμέρα δουλειά καί προσευχή. Τό σῶμα του τό εἶχε τελείως παραμελημένο, διότι ὅλη τήν προσπάθειά του τήν εἶχε στρέψει στήν ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς. Τά ρούχα του ἦταν λασπωμένα ἀπό τόν ἰδρῶτα καί τό χῶμα. Σέ μία ἄκρη στό πάτωμα

εἶχε κάτι παλιές κουβέρτες, οἱ ὁποῖες εἶχαν τόσο πολύ χῶμα, πού, ἐάν ἔρριχνες σπόρους, θά φύτρωναν.

Ἐνῶ ἐργαζόταν πολύ σκληρά σωματικά καί πνευματικά, περιοριζόταν σέ λίγη λιτή τροφή, χόρτα, κάποιον ξηρό καρπό καί παξιμάδι. Τά χρήματα πού δίνουν στά Ἰδιόρρυθμα γιά τά διακονήματα, ἀπό τά ὁποῖα συντηροῦνται οἱ Πατέρες, ὁ Γέρο-Κοσμάς δέν τά ἔπαιρνε καί ἔλεγε: - Νά τά κρατήσετε Γέροντες, θά τά πάρω ἀργότερα μαζεμένα.

Ἐκείνοι πίστευαν, ὅτι θά τά ἔπαιρνε στά γεράματά του, ἀλλά ὁ Γέρο-Κοσμάς ἐννοοῦσε στήν ἄλλη ζωῆ. Ἐπίσης τίς "κουμπάνιες", δηλαδή τά τρόφιμα κλπ., πού τοῦ ἔδινε ἡ Μονή, τά μοίραζε εὐλογία στά Γεροντάκια τῆς Καψάλας. Κι ἂν κανένα Γεροντάκι δέν τά δεχόταν, ὁ Γέρο-Κοσμάς τοῦ ἔλεγε: "Γέροντα, σοῦ ἔφερα μερικά πρά-

γματα γιά πούλημα", καί τοῦ τά ἔδινε σχεδόν δωρεάν.

Ἐτσι, ἀνέπαυε τόν λογισμό του καί τά ἐλάχιστα ἐκεῖνα χρήματα τά ἔδινε σέ ἄλλον εὐλογία. Ἀπό τίς ἐπαφές αὐτές μέ τούς Πατέρες βοηθίονταν καί ὁ ἴδιος πνευματικά ἀπό τίς συμβουλές τους.

Ἄλλες ἐπαφές δέν εἶχε, παρά μόνον ὅταν ἐκκλησιάζονταν καί κοινωνοῦσε. Τόν ἔβλεπε κανεῖς πάντα κάτω ἀπό τά κλήματα νά καθαρίζῃ τίς ἀγριάδες καί μέ τήν ἀδιάλειπτη προσευχή νά καθαρίζῃ μέ δάκρυα τήν ψυχῆ του. ✠

Ο ΑΓΓΕΛΟΣΥΝΘΕΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Στήν Ξηροκαλύβη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού βρίσκεται δίπλα στό Κυριακό, ἀσκήθηκε μέ πλήρη ἀκτιμοσύνη ὁ Γέρον Ἀνατόλιος, ὁ ὁποῖος κάθε φορά πού πήγαινε στίς Καρυές γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἐργοχείρου του, ἐπισκεπτόταν καί τό ἱστορικό Κελλί τοῦ "Ἄξιον Ἐστίν" στόν λάκκο τοῦ Ἄδεν, ὅπου πρωτοψάλλθηκε ἀπό τόν Ἀρχάγγελο ὁ ὕμνος "Ἄξιον ἔστιν", μπροστά στήν ὁμώνυμη ἱερά εἰκόνα.

Ἐκεῖ καί ὁ ταπεινός Γέρο-Ἀνατόλιος ἔψελνε κι αὐτός, σέ δεύτερο ἦχο τόν ἀγγελοσύνθετο ὕμνο. Καί κάθε φορά, πρὸς θαυμασμόν τῶν παρευρισκομένων καί πρὸς δόξαν Θεοῦ, τό κανδήλι τῆς Θεοτόκου κουνιόταν· σημεῖο τῆς εὐαρέστησης τῆς Κυρίας Θεοτόκου πρὸς τόν εὐλαβῆ δούλο τῆς. Ὁ Γέρον Ἀνατόλιος ἐκοιμήθη τό 1938.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Πόστας
4 939

Κυρίε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με